

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Ματθίδη έντοιαταξή είχε φίλες με την οικογένειά της, γιά να παραθερίση στά περίχωρα του Αρζαντόν. Έβρινε εκεί τρεις μήνες, μά, χάρις στον καλόβολο Σιδρό, μά συνεχώς άλληγοραφία πραγματοποιήθηκε μεταξύ του ποιητού και της νέας κόρης.

Η κ. Βερλαίν όμως, που όλη τη μεγάλη της επιθυμία να παντρήση το γιού της, δέν έξεχνε μεγάλο ενδοιασμού γιά την εκλογή που είχε κάνει ο Πάω, μά ένα τρόπο τόσο ξαφνικό. Η Στεφανία θα ήθελε να κάνει νύφη της μά από τις άνοιξές της, μά νέα κόρη, ενεργητική, ή οποία θα μπορούσε να σπρωχή κεράσι σ' αυτόν τον ετσαναμπίτη, τον Πάω. Μά ούτε ως παραστασιακό, ούτε ως χαρακτήρ, αυτή ή νέα, με τις αδαρτές νοικοκυριότικες άρχις, άρχισε στον ποιητή. Η ξεδάλληρη του δέν ήταν τού τίςτου του ένω ή Ματθίδη τον είχε ξετρολλάνει από την πρώτη στιγμή.

Η Στεφανία Βερλαίν λεπόταν επίσης γιατί ή μηροτή του γιούδ της δέν είχε πρόβια — πράγμα που, αντίθετος, είχε συμπέσει πολύ στην προθυμία ή την όπια ή γονείς της Ματθίδης είχαν δεχθή την άλλωστη πρόταση του νεαρού έρωταμένου. Έπειλόν, ές μήν ξεγνώσε ότι ο Πάω είχε μά καλή θέσι και εισόδημα.

Κατά τον Ιούλιο, ο Πάω πήγε στο Παρίσι, γιά να συνεννοηθή με τη μητέρα του και να την πείση να έγγυηθή το γάμο του. Αυτό το ταξίδι ήταν ένας τρομερός πρόλογος, που έβρινε άγνωστος ως τα τελευταία χρόνια, στο δράμα της περιόδου αυτής της ζωής του ποιητού.

Έκείνη την εποχή, όπως είπαμε, ο γονείς της Ματθίδης έβλεπαν από το Παρίσι μά ο Πάω δέν είχε ζητήσει άδωμία έκπαιξιμος το χέρι της. Όλες ή σχέσεις τους περιστόντουσαν σε μά παιική άλληγοραφία. Η παράτασις όμως αυτής της έκκερησιότητος νεύρισε τον Πάω. Χωρίς άλλο, οι άρραβόνες του του φρανόντουσαν άδωμία άμφιβολο. Μουάχα ή βεβαίωσις της αταχίας θα τον έκανε να πάρη ήρωικές αποφάσεις. Κι έντοιαταξή, έβρινε, έβρινε...

Μά μέρα, στις πέντε το πρωί, ξεναγίρισε μεθυσμένος στο σπίτι του. Έκει άρχισε άμέσως μά ζομηρή φρονόσια με τη μητέρα του. Και σε μά στιγμή, άπειλόντας την πως θα την ακούσση και θ' ατακάνουση κατάπιν, ξεκρέμασε από μά πινακία ένα σπαθί του πατέρα του μά άρχισε να την κωνηρά. Η κ. Βερλαίν, ξετρολλάνουη από την άγωνία της, έτιρεξή να ξενηρήση τη Βικτωρία, την ύψηρέτα, μά ή δυο γυναίκες με δυσκολία κατορθώσαν να γαληνέψουν τον ξεκόλο ποιητή.

Την επόμενη, ή Στεφανία έγραψε στην αδελφή της Ρόζα, μά άντρογγυλά γροντοκόρη, που έβρινε στον Πάω ένα πιστήσιο φόδο. Η Ρόζα έτιρεξή άμέσως στο Παρίσι και μάλλωσις τον άναγίθη της. Αταχιάς ξεναγίρισε άμέσως γιά την έπαρσία της μά έπειτα από δυο μέρες το δράμα ξεανάρχισε.

Αυτή τη φορά ο Πάω ξεναγίρισε, τη νύχτα, συνδοκίμενος από ένα φίλο του, του

όποιου το όνομα παραμένει άγνωστο. Έκανε μάξ μετρε μέρα, τέτοια φρασσία, ώστε μά γατόνισα ξενηρησε τρομαγμένη. Ο μεθυσμένος ποιητής άρταξή και πάλι το σπαθί του πατέρα του μά άρχισε να κωνηρά στην μητέρα του :

— Έβρινε τέσσερες χιλιάδες φράγκα δικά μου !... Θα μου τά δώσις άμέσως !...

Ο φίλος του τον άρταξή τότε από τη μέση μά ή Στεφανία και ή Βικτωρία κατορθώσαν να του άποσπάσουν το σπαθί από το χέρι του.

Μά αυτό ήταν ένα σύντομο διάλειμμα. Μάξ ο φίλος του έγραψε, ο Βερλαίν έγραψε έναντίον της μητέρας του, την έβριξε κάτω μά άρχισε να της σφάγγη το λαμιά...

— Δέν θα βγής ζωνανή άπ' αυτό το σπίτι !... σφύλιαξ.

Η Βικτωρία, που ήταν εύφορη και δυνατή, κατορθώσε να κάνει το μπασιό ν' άρτήση το θέμα του. Τότε έκείνος άνωξή διάπλατα τα φέλλα ενός πινακιάδ. Σ' ένα οράμι του φρανίαν τρία μπασιόκα. Στα μπασιόκα αυτά κορνόκωναν μέσα στον δονάνειμα, τά τρία αδελφά του ποιητού, που είχαν γεννηθή νεκρά.

Σ' αυτό το θέμα, ή άλίσινα του άλλωκοικού μεγάλωσε. Μ' ένα χτύπημα του μπασιόκαδ του, έβριξε κάτω από το πινακία τους τρεις άποους μάτρες με τά κλειστά μάτα. Τά γυάλια μπασιόκα έβριναν κορνόκωντα.

— Στο διάβωλο τά μπασιόκα ! σφύλιαξ ο Βερλαίν. Δώσε μου χέρι-μάτα !...

Και το μπασιόκα του άρχισε να απήξη τα έπιπλα, τα γυαλάκα, ως ότου, έμμηθενότως, λαχνασιμένος, σφά άστρες μά ο ίδιος χέτιο μά άποκομμήθηκε.

Η κ. Βερλαίν, κλαίγοντας, μάξρισε τά τρία έμβρια από το πάτωμα και, με τη βοήθεια της Βικτωρίας, τά έθαψε την ίδια νύχτα στον χέρο του σπιτιού.

Όταν ξενηρησε, ο Πάω βρήκε το σπίτι άδειαν : Η μητέρα του είχε καταφύγι σε ένα φιλικό σπίτι. Μά, έπειτα από τρεις ήμερες, ο καταραμένος γιούδ πέτιξε τη συγγνώμη της μά ή Στεφανία ξεαναγίρισε στο σπίτι της όδοδ Λεζήξ.

Από τότε ή Στεφανία έπαψε να φέρνη και την παραμερή άντιρρησι, στα σχέδια του γιούου του μεγάλω ανούδ τραλλού.

— Άν αυτός ο γάμος, πονιάζουσαν, μπορούσε να τον άλλήξη ! σκεφτόταν.

Κατά τά τέλη του Ιουλίου, ο Πάω ξεναγίρισε στο Φωμπού, ότου ο Σιδρό, ο έτεροκόλης αδελφός της Ματθίδης, πήγε και τον σπινάντες. Ο νεαρός συνδέθηκε τότε έφρον από την αδελφή του ειχαράσα νέα μά ή άνηρωσία του ποιητού καθήσασα.

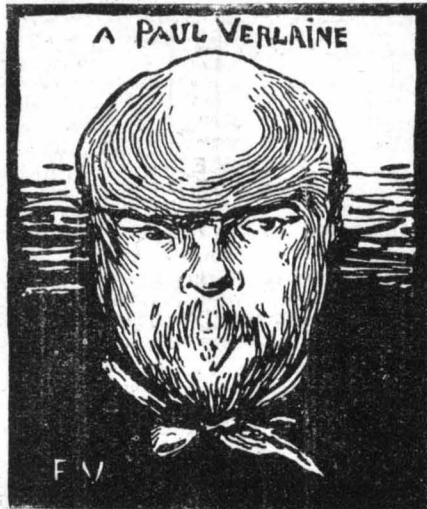
Κι άρχισε τότε να γράφη στίχους, σάν αυτούς :

Τό άσπρο φεγγάρι
λάμπει στά δάση.
Κάθε κλωνάρι
μά φωνή βγαίνει
κάτω άπ' τά φύλλα...
"Ω ! άγαπημένη..."

Τό σχέδιο του «Καλού Τραγουδιού» είχε γίνει πραγματικότητα.

Τό φθινόπωρο, όταν ή οικογένεια της Ματθίδης ξεναγίρισε στο Παρίσι, ο ποιητής ζήτησε, σίκαφωνα μά άλλους τους πάτους, το χέρι της Ματθίδης, μά ή αταρής του έγινε δεκτή. Μά ή Ματθίδη ήταν άδωμία τόσο νέα, ώστε ή δυο οικογένειες σιμαφώνισαν να κλεισιή πρώτα ή νέα τά δεκάξη της χρόνια μά έπειτα να γίνη ο γάμος. Ο Πάω υποτάχθηκε ειχαράσιως σ' αυτή την άπόφασι. Έτσι θα του ένωσαν καθώς να τελεσση και το κωνικό βιβλίω του.

Κάθε Κυριακή ο ποιητής έτρωγε μαζί με τη μητέρα του, στο σπίτι των μελλοντάτων πεθεριών του. (Ακούσθησι)

Μιά καρικατούρα του Βερλαίν.
(Έργο του Φελίξ Βαλλόν)